

Het is een komen en gaan

Wat is het stil in de kamer. Zonlicht valt gezeefd door de gordijnen heen. De geluiden van de buitenwereld dringen heel zacht door naar binnen.

Ik zit op mijn knieën weggedoken onder het hemeltje van het wiegje te kijken naar het prille wezentje dat daar zo vredig te slapen ligt.

Laat de luiken geloken zijn, wiegele wiegele wijne

En de stilte onverbroken zijn wiegele wiegele wee... zo zong de dichter.

Een nieuwgeboren mensenkind, een wondertje, zo rein en puur nog dat daar nu na een lange reis door verre oorden zijn bestemming heeft bereikt: dit plekje bij deze mensen op deze planeet aarde.

Nog volkomen onwetend van de wereld waarin het terecht is gekomen, onbeholpen, volkomen afhankelijk van anderen, maar ademend, de levensadem, in...uit...in...uit...

Adembenemend mooi is het, nog doordrongen van het aroma, de essentie van de wereld waar het uit afkomstig is dat hem als een aura omvangt.

Een ronde zoete serene geur hangt om hem heen, de geur van ongereptheid, van zuiverheid en oorspronkelijkheid.

Ik drink het met heel mijn wezen in.

Heel even gaan de ogen open, ogen die nog niets onderscheiden, geen vormen, geen kleuren, alleen licht, het licht van deze wereld.

Ik kijk in deze ogen, onpeilbaar diep zijn ze.

Ik ervaar daar een diepe aanwezigheid. De ademhaling, in...uit...in...uit...

Ik laat me erop meedrijven en voel me helemaal los komen van deze wereld.

Het is goed zo, het is mooi, het is vrede.

Dan plots verkrampst het gezichtje, vuistjes worden gebald, armpjes maaien door de lucht en er komt een alles doordringend geschreeuw uit dit wezentje.

Een schreeuw om hulp: voedsel! Voedsel, nodig om aan de drang tot leven te voldoen; voedsel om de instrumenten op te bouwen voor het pad dat hij in deze wereld te gaan heeft, voor de lessen die hij te leren heeft, om zijn aandeel te kunnen leveren aan het leven.

Laag op laag zullen om hem heen gebouwd worden, onbevangingheid, oorspronkelijkheid, puurheid, ze zullen soms diep onder het oppervlak wegzakken. Contact ermee maken zal moeilijker worden.

En dan na een tijd de weg terug; gaandeweg de verloren onschuld en het vertrouwen terugwinnen. Met vallen en opstaan. Maar ook met een diepe vreugde over de herwonnen vergezichten. En het adembenemende perspectief.

Leef lief kind, leef het leven dat voor je ligt en leer je lessen.

Wat is het stil in de kamer, doodstil. Zonlicht valt gezeefd door de jaloezieën. De geluiden van de buitenwereld dringen nauwelijks door naar binnen. Ik zit op een stoel naast het bed van deze medemens, een wonder, die na een lange levensloop nu ligt te slapen, klaar om dit aardse te verlaten.

Oud en afgemat. Uitgeleefd. De instrumenten gedurende het leven opgebouwd zijn een voor een afgebroken.

Broos, een verweerd gebit, verslapt en rimpelig vel dat als een draperie langs het lichaam hangt; lopen, horen, praten, eten en drinken; kennis, status, studie aan de Sorbonne, Rome; allemaal verleden tijd.

Een muffe geur van verval hangt om haar heen. De geur van oude boeken met vergeelde bladzijden die al bij de eerste aanraking uit elkaar vallen. Het lichaam heeft zijn werk gedaan.

Wat nog overblijft is ademen: in...uit...in...uit...

Er hangt een ragfijne serene sfeer in de kamer, een niet te benoemen aanwezigheid. Ik laat me meevoeren door de ademhaling en kom helemaal los van de buitenwereld. Er is alleen maar die kamer met die ademhaling en die aanwezigheid. Ergens zwevend tussen het hier en het hiernamaals.

De ogen gaan even open. Ze zien niets. Ik kijk in een peilloze diepte en ervaar het in-wezen.

En weer ademen, in...uit...

Plotseling gaan de ogen wijd open, ze zien iets dat voor mij onzichtbaar is, daar, in die hoek, een vinger wijst, armen worden uitgestrekt: neem me mee!

Is het de engel die haar komt halen? In paradisum deducant te angeli.

Nog geeft het leven het niet op.

In...uit...in...uit...

Maar plots: ...de adem stokt; de adem stopt, wat overblijft is stilte, doodstille stilte. Het is voorbij, een mens is vertrokken. Naar andere, onaardse sferen. Om daar haar reis te vervolgen.

Ga maar mijn medemens, ga 'naar je lieve meester toe'. Je hebt je leven geleefd. Je hebt je sporen nagelaten.

Het lichaam blijft achter als een vreemd levenloos afgeworpen ding en wordt met de seconde meer een ding.

Het gaat terug in de kringloop der materie. Gedenk dat gij van stof zijt en tot stof zult wederkeren.

Langzaam en met moeite keer ik weer terug naar het leven van alledag, vervuld van een diep gevoel van ontzag voor dit grootse mysterie en dankbaarheid dat ik hiervan getuige heb mogen zijn.

Geboren worden en sterven, tegengesteld en toch zo hetzelfde, twee kanten van een medaille, het een kan niet zonder het andere, onlosmakelijk met elkaar verweven. Zo is het Leven één groot komen en gaan; mensen, planeten, heelallen worden geboren en verdwijnen weer.

De in- en uitademing van Brahman.

Marijke Ahsmann